

אמר עזמות...

איני יודע כיצד אתם רבותי. אבל כשאני לעצמי לא נצטערת כלל על העדות שניתנה עד סה לפני הועדה המלכותית "בדלתים סגורות" וכי מה? — שמא הנחת הגדולה שיכלנו למצוא בדברי העדות של בני עשרת השבטים ואפילו מפי אהב"י, בשעה שהם מעידים בנלווי ומכש"כ בצינשא? היינו ראמרי אינשי: "כשם שלא שמענו, כך לא יזיק לנו".

האמינו לי רבותי, כי לא נצטערתו ביותר גם בשמעי ע"א העדות הגלויה של הערבים "בניגוד ליהודים", כי מה יש להם עוד להסתיר מפנינו? מי יש להם, למשל, להעיד ולהגיד נגדנו ולא הגידו עד כה בריש גלי, בראש כל מוצת ודרכים, בפה ובכתב ובלשון שלהם, לשון "חיקמיק" ו"פיה פאד"?!

נלווי יודוע הוא, כי רוצים הם בעדותם זו לסדר לנו קונצרט חדש ב"פ י ל" והרמניה, הבאה מלונדון, מעין "אוכר" טורה" (פתיחה) פומבית ורשמית של "הסימפונייה הבלתי ננמדת" שלהם, וביתור: חורה כללית על כל המוסדות המוסרתיים שלהם...

ולמה אכזר? — סנאה גדולה קנאתי בשכנינו על מידת האשתיות שאחזו בה בראשונה, שלא היתה "שתיה" קה מחודאח" לדברי העדים שלנו וגם לא בחינת "אויול מחריש" אלא מעין "פיוג יחכמה". חשדתי בהם, כי פנחג אבותיהם כיום שלשת בני ושמעאל:

שמעאל ודומם ומשא, תרגום יונתן: "לשמעאל לדגם ולשאת" — עד... שפתח ה' את פיהם בללוי והכין להם, במחילת כבודם "חזוק" גדול ונורא ממצרים ועד הנה... ומי שלא ראה את ששת העדים האלה שקחם בשעה שעלו על הדוכן עם המופתי בראשם — מראה קסו! — והתיישבו כחצי גורן עגולה, זא"ו, הג" דול בגדולתו והקטן בקטנותו כדי "ליצור רושם" על הקהל וביחוד על האנגלים — לא ראה "פורג'ה" (מחזה) נהדרה מימיו וביחוד לאחר שיצאו מהחדר, והמופתי תי כהתן יוצא מחופתו בלוי שושבינו ועמד קוממיות על מפתן שער הכניסה וחיסה לצלמים, שיפלא לצלם את כבודתו ואת זיו האיקונין שלו לפיר סומא מילתא! (פרופגנדה בלע"ז).

אשרי עין ראתה כל זאת!

מתחילה חשבה כנראה, שת"דאולה מעאנא" (הממשלה אתנו), וע"כ לא הבינו את שעורם כדבעי והסד תפקו ב"פומנים" ההוגעים השגורים בפיתם עוד מימי ר' משה קוימא וכת דיליה, ואולם עד כהתה נוכחו לראות את פרי הבטלה של בין הזמנים מן "החדר" ונכשלו במחילה, במבזבז ואין תימה בדבר, לאחר ששקודים הם בני-דודנו להשתובב ולהתהולל יותר משלם שקודים ללמוד תורה, והקיץ שעבר יוכיח!... ויש להם "בזל של נזי" שמה רבי" נהג בהם הפעם במדה הרחמים

ולפנים משורת דין, וברי לי, שאלמלי היו העדים מ ל נ ו, ואפילו הגדולים שבהם, נכשלים חסדשלום בדברי שטות כבני דודנו, והיו לוקים ובאים מיד "על שכרם, ומחמת ושא"ת הילד הטוב יוכיח ויכה הרבני", כידוע. אלא, שישאל'יק, תינוק של בית-דבן זה, ארי חוקה עליו מצות אבותיו ומלמדיו להיות עמל בתורה כל השנה כולה, שלא להפסיק משנתו וידע מה ששייב לא-פיקודם...

ובכל זאת, לו הייתי אני י עד לפני הועדה המלכותית, הייתי כר"צה את דברי בקצרה ובמשך עשר דקות, כמו בראדיו, לא פחות ולא יותר.

— "לורד פיל! שמך מעיר עליך, כי קנד ותיצור היותר גדול שבשלים וע"כ שלחוד בלויית הבריד לשפוט את החיות הקטנות עם הגדולות שהתחוללו והשתוללו וגם הכריזו שביחה בגן הוור-אולוגי שלנו, ואנן ר' עומות כאתי לה עיר ולרבר לפניך גלויות, כי לא איש ומפלגה חנני לא שום "מאכער", לא וודר-שלום ולא ברית-שלום ולא קופיז בראש, כי בתוך עמי אנכי יושב ומדבר בשם "עמד". מתוך שאלותיך שהצעת אתה וחברייך לעדים שלנו ושלהם — לשווי המשקל — ניכר כי מתכונים הנ"כ אל ה"קושיא" ולא אל ה"תורו" או כמו שאומרים אצלנו — כונתכם לא אל ההגנה", כי אם אל ה"קניידלאך"; אומרים אמור, למשל, כי ההחלטות מוד נחות מכבד בחיכם ומבזבזים הנכם הק את הנימוקים להן, והולכי רכיל

מזמינים ואומרים, דרך משל, כי כל הענין אינו אלא "בימוי" ר"ל, ועוד דב"רים בטלים כאלה, ואולם אני הרי "עם לבן גרתי" (אלביון בלע"ז), ויודע ועד כי אך דברי הכל בפיהם, והלאה ממני מחשבת פיוגול כזאת. אהרבה, הוצה אני לספר לכם מעשה שהיה המסופר לא ב"בייבל" כי אם ב"ת ל מ ה ד" שלנו, מעשה שהוא מענינא דיומא ועלול לכאר ולברר את הענין.

בחלק סנהדרין, פרק אחר-עשר, כתוב: "שוב פעם אחת באו בני מצ"רים לדון עם ישראל לפני אלכסנדרוס מוקדון, אמרו לו: "הרי הוא אומר: "וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאילום — תנו להם כסף וחב"שני" טלתם ממנו". אמר גביהא בן פסיסא לחסמים: "תנו לי רשות ואלך ואדון עמכם לפני אלכסנדרוס, אם אנצח אותם מוטב ואם ינצחוני — אימרו להם: הרי יוט שבנו נצחתם"; נתנו לו חסמים ורשות והלך ודן עמכם. אמר להם: "תנו לנו שכר עבורה של ששים רבוא, ששיעברתם במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה".

וסוף המעשה הריהו ידוע, שנאמר בכי-טוב, בפלים בכי-טוב, כי "נתן להם אלכסנדרוס מוקדון להפצרים זמן שלשת ימים כדי להשיב תשובה, ברקו ולא יצאו תשיבה. מיד הגיחו שרותיהם כשהן זרועות וכרמיהן כשהן נטועים וברתו..."

כנראה, הספור הזה הוא קדום וקדום מאד, מתקופה קדומה שלא היה לנו "בית לאומי", שאומות העולם ידעו להתבייש אפילו בפני יהודים, ימים

ותקופות, שבהם נשפטו הגוים עם בני ישראל ויצאו חייבות, והדיוט משלנו, איזהא גביהא בן פסיסא, גרם להם בזיר-נות והביאם לידי כך, שעובו את שרד-תיהם כשהן זרועות וכרמיהם כשהם נטועים וברחו להם בלי מהומות וכלי-ועדות ומשלחות".

ואולם, עכשו יש"א וקוקים עוד בימינו לגביחות-בן-פסיסא, למה אין נותנים לנו א"ב" הנדרד במערב לגשת אל ה"פיל" היושב על כסא-מדין במורה, כדי להתוכח עמו כדבעי, כיד ויכוח-הטוב עליו, ל"תרץ" את הכרות בלפור עם ל"ב הפירושים שלה וללמד עלינו סיגוריא אמתית?

ובכ"ז, ראו מה בין בני לבן-חמי!

הם, הגוים השכנים שלנו, עשו יד אחת כנגדנו כ"מואב ומדין" בשעתם, "כרכושתא ושונרא" התחברו כנגד "בישנדא" שלנו וראנו עם המופתי יושבים בחברותא ומשיחים ביניהם בידות ורעות, כנגד אחב"י.

ואנחנו — מותרים להם, מפני "דרכי שלום" — וה"מכחשים" ב"ק ר וערב...

ואם תשאלו, מה הוא ה"כ"ר צ"א מכל הענין הזה? — אענה לכם, כי זוהי רק שאלה ב"ל שני"ת ולא יותר, והיינו "מוצא" בעברית (הכפר הסמוך לירושלים) נקראת באו ק"ו ג"ו נ"י ה"ה ברומית וגם ב"א נ"ג ל"ת...